

vil yde den Modstand, vi er i Stand til at yde, og vil lade haant om alle de Bekymringer, der kommer frem med Hensyn til, hvordan Socialdemokraterne vil stille sig.

Vi hørte i Dag de Konservatives Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, ytre en Frygt overfor Regeringen for, at den skulde alliere sig med Socialdemokraterne om en Valglov. Jeg vil gerne om denne Valglov sige, at Socialdemokraterne ikke har noget imod at faa en Nedskæring af Folketingets Medlemstal — vel at mærke: Det, vi vilde, det var en Fjernelse af Lands-tinget; men da jeg ikke venter, at den højt-ærede Minister vil være med til det, gaar jeg dog ud fra, at Venstre vil fastholde sit gamle Princip, at Landstinget kun skal have halvt saa mange Medlemmer som Folke-tinget, saa der kommer Nedskæring af begge Ting, saavel Folketing som Lands-ting. Saa har Socialdemokraterne ikke noget imod et Samarbejde derom med Venstre og de Konservative. Men jeg kan berolige de Konservative med, at Socialdemokraterne, hvem det end kommer i Samarbejde med, aldrig vil fravige den Fordring, at ethvert Parti skal have det Antal Mandater, som det har Stemmer til.

Jeg forstaar godt det ærede Medlem Hr. Pürschels Frygt; det var i og for sig ikke saa meget dette heller, han frygtede for, men det, han var bange for, var, at der skulde komme en Valgordning, hvorved Venstre tog de Konservatives Stemmer. Jeg indrømmer, at den Frygt er der virkelig nogen Grund til; thi det er jo efterhaanden blevet saaledes med Højres og Venstres Politik paa de fleste Omraader, at de er blevet ligesom Molboerne, at de har ondt ved at skelne Benene ud fra hinanden, Vanskelighed ved at skelne Højre fra Venstre. Det kan godt hænde, at en konservativ Vælger kommer til at stemme for Statsministeren i den Tro, at han derved giver Pengene godt ud; derfor kunde det altsaa godt være, vi fik en Valglov, hvor Højremænd af en Fejltagelse stemte for Venstre.

Partisekretæren i det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, har i Aftes talt i Studenterforeningen; og „Berlingske Tidende“ har refereret ham (*Christmas Møller*: Ja, men forkert.) . . . han skal have sagt, at det konservative Folkeparti skal styrkes ved en stærk konservativ Politik; man skal ikke lade Venstre tage de konservative Opgaver op. Ja, det er en Frygt, der batter. Hvis Venstre tager de konservative Opgaver op,

maa vi protestere! det kan vi ikke risikere, for saa tager de ogsaa Stemmerne fra os!

Jeg vil sige til Venstre: Vi er ikke nær saa ængstelige i den Retning. Hvis Regeringen skulde tage socialdemokratiske Opgaver op — hvad jeg i øvrigt ikke venter —, saa skal vi gerne støtte dem; vi har ingen Frygt eller Ængstelse i saa Henseende, thi der er ingen Socialdemokrat, der er i Vilde-rede og af en Fejltagelse gaar hen og stemmer paa Statsministeren af den Grund, hvis han virkelig skulde tage socialdemokratiske Opgaver op. Derfor skal De ingen Frygt nære; vi nærer ingen Frygt for, at Venstre tager vore Opgaver op.

Fra anden Side, fra Venstres Side og delvis fra radikal Side, taler man om, at Socialdemokratiet er ved at alliere sig med de Konservative, at vi vil til at indføre en Toldpolitik. Der er jo ikke en eneste, der tror det, der er ingen, der ikke ved, at Socialdemokraterne er Frihandelsmænd og er og har været det i højere Grad end Venstre. De Herrer ved det jo selv. Socialdemokratiet viste det i 1908, da vi havde Toldloven til Revision. Der kan den højtærede Finansminister huske, hvorledes Venstre stemte, og hvorledes vor Stilling var gennem vore Ændringsforslag. De ved ogsaa, at naar vi i normale Tider kræver Nedgang i Toldafgifterne og har krævet det alle Dage, saa kan der komme en Krisetid, hvor Socialdemokraterne kan sige: Det kan blive nødvendigt en kort Tid at foretage en midlertidig Forhøjelse af Beskyttelsesforanstaltningerne, men kun midlertidigt og i Krisetider.

Under Verdenskrigen, da Militærudgifterne steg, var der da nogen, der troede, at Socialdemokraterne pludselig havde fattet Kærlighed til Militarismen? Ja, der var nogle, der sagde det; men der var ingen, der troede det. Og alle ved nu, at Socialdemokraterne fremdeles staar paa Kravet om den frie Vareudveksling mellem Landene, men i Krisetider ikke i den Grad er doktrinære og ikke i den Grad hænger i Programmet, at de ikke skulde kunne træffe Kriseforanstaltninger.

Det er muligt — jeg tror det desværre ikke, lige saa lidt, som jeg til den anden Side tror, at de Konservative vil gaa med dertil, hvis de i en nærmere Fremtid skulde faa Interesse for at skaffe Beskæftigelse i Industrien —, det er muligt, at vi paa et enkelt Omraade her kunde gaa med til et Samarbejde; og vi vilde ikke frygte for det. Vi frygter heller ikke for, at de Konservative skulde tage vore Opgaver op, de Konservative, der som Værn om Kapi-